

Лето со ривалот

Џесика Џојс

Бабо, додека ѓо ѓишував ова, ѓи ѓримав сиѓе ѓвои
сиѓнали дека си со мене.
Те сакам ѓодалеку од вечносѓа.

ЕДЕН

Кога се будам, веќе имам два милиони прегледи.

Само што во прв момент не го знам тоа. Уште мижам и ја провлекувам раката низ препреките од чашки, обвивки од храна и балсами за усни на наткасната, барајќи го телефонот. Само сакам да знам колку е часот.

А можеби и не сакам: ако судам според сончевата светлина што ми пробива низ цврсто затворените очни капаи, срамота е колку е доцна.

Го фаќам кабелот од полначот и го повлекувам телефонот кон себе преку наткасната, при што ги туркам балсамите за усни на земја како кегли во куглана.

Нема врска. Идната Ноел нека се справува со тој неред.

Конечно успевам да го дофатам телефонот и го осветлувам екранот. Но наместо да проверам колку е часот, лавина известувања од Тикток ми го привлекува нерасонетиот поглед. Трепкам пред онаа астрономска бројка прегледи, но таа и понатаму расте - за пет, па за седумнаесет, па за четириесет и два.

„А бе, што...?“ гракам.

И тогаш ми текнува: она мое видео.

Стисокот, и онака ослабен од сон, сега сосема ме изневерува, па телефонот ми паѓа право врз лицето.

Болно завивам, а вратата од мојата соба нагло се отвора. Очите ми се насолзуваат, но сепак ја распознавам силуетата на мајка ми. „Ноел, ма, што ти е?“

Да беше ова ситком, овде кадарот ќе се замрзнеше: јас, на дваесет и осум години, како се превртувам во креветот од детството, заслепена во откачена незгода со ајфон откако сум станала вирална на социјална мрежа наменета за тинејџери.

Единственото што не ме тера да посакам да умрам од срам е тоа колку луѓе го виделе видеото. Срцето ми прерипува. Можеби го прегледала дури и *висџинскаџа личносџ*.

Нагло се исправувам во седечка положба, ја притискам со прсти болната коска околу окото и наслепо пипам по телефонот. Мајка ми стои на прагот и зачудено ме гледа, облечена во опрема од „Пелотон“ наместо во елегантен канцелариски костим. Сигурно е сабота.

„Добра си?“ Погледот ѝ се лизга кон велосипедот во аголот. На сидот неонски натпис бодро порачува: *Биди извонредна*.

Јасно ми е дека мајка ми едвај чека да го вклучи знакот. А јас посакувам да можам да го откорнам од сидот. Нема ништо подобро од тоа секое утро да се будиш со ваква агресивна позитивност пред очи додека си возрасна жена што морала повторно да се всели кај родителите откако ја отпуштиле од работа што и онака не ти се допаѓала.

„Да, мамо, супер сум“, воздивнувам, а главоболката ми се засилува. „Само го испуштив телефонот од рака и ми падна врз лице.“

„Жал ми е, душо. Еј! Штом веќе си будна, ќе повозам малку на велосипедот.“

Го вели сето ова во еден здив и веќе е кај велосипедот со оние нејзини специјални, ептен гласни патики во раце. Не можам ни на сите прсти да избројам колкупати ме разбудила во изминативе четири месеци, штракајќи со нив по дрвениот под; но не е виновна таа што ми ја претворила

собата од детството во храм за нејзиниот специјален велосипед, вреден две илјади долари. Никој од нас не ни замислувал дека повторно ќе се најдам овде.

„Терај работа.“ Повторно се покривам и прилегнувам: го отворам мојот профил на Тикток додека срцето ми бие.

А таму, под моето најново видео поставено пред само нешто повеќе од една седмица, стои број на прегледи: 2,3 милиони. Има над четиристотини илјади допаѓања и илјада и шестотини коментари.

Лудница, еј.

Што се случи, бестрага? Синоќа кога си легнав во девет, солидно се држев на безначајни осумдесет допаѓања. И најразочарувачки: немаше коментари.

Имав мали очекувања, но требаше да имам уште помали. Профилот го создадов лани во септември онака, дека во тој момент ми беше здодевно, па почнав да ги споделувам моите фотографии откако видов како успешно се развиваат други профили кои се занимаваа со фотографија, иако никому не му беше гајле за мојот.

Но надежта од семе 'рти, нели? Барем така ми велеше баба ми, која притоа ќе ми намигнеше.

Сите нејзини совети до мене ги чувам при себе за кога ќе ми затребаат; тоа беше често пред нејзината смрт, но сега откако ја нема, речиси постојано. Баба ми уште од самиот почеток беше незаменлив дел од мојот живот, таа беше личноста кон која се вртев кога нешто ќе се случеше, добро или лошо. Не е вообичаено да кажеш дека баба или дедо ти е најдобар пријател, но мојата баба ми беше најдобра другарка од првиот миг кога сфатив што се најдобри другари.

Минаа два месеци од нејзината смрт и дури тогаш можев да земам во раце нејзини фотографии без веднаш да заплачам. Ми испеала „Среќен роденден“ во гласовна порака, но не можам да ја слушам, иако веќе поминаа шест месеци.

Но ова видео - она кое сега има милиони прегледи - подеднакво е љубовно писмо до неа и прашање до универзумот. Или молба.

Кога ќе дознаеш дека баба ти имала таен љубовник кога имала дваесет години, едноставно посакуваш да дознаеш повеќе. Но што правиш кога баба ти не е тука за да ти одговори на цело торнадо прашања кои се кренале во мигот кога си ги извадила фотографиите од прастаро плико во кутија донесена од некое правливо коше во нејзината гаража? Па, ќе мора да најдеш алтернативни начини.

Почнав од татко ми. Го прашав дали знае нешто за романтичната историја на баба ми, но намерно бев неодредена. Морав да внимавам: ако татко ми не знаеше за таа врска, можеби ќе го вознемирише тоа сознание. И неговата тага уште беше свежа како мојата.

„За неа постоеше само тој, а за него само таа. Секогаш велеше дека тој е нејзината најголема љубов.“

Врската помеѓу неговите родители за татко ми отсекогаш била извор на гордост. Нивната љубовна приказна му ги постави очекувањата високи до небо и го претвори во безнадежен романтичар, а тие очекувања постојано беа присутни. Во нашето семејство дамнешна беше шегата: *Ако не е како она помеѓу баба и дедо Џо, не ѝ сакаме.*

Останав да молчам по ова, а татко ми ги стесни очите најпрвин љубопитно, а можеби и сомничаво. „Од каде ти текна да прашаш тоа?“

„Ма, онака“, реков, додека во задниот дел од фармерките чувствував како да ми гореше дупка онаа фотографија на која баба ми беше со некој друг маж.

Значи, татко ми отпаѓаше. А ако отпаѓаше тој, отпаѓаа и сите други во моето семејство. Едноставно ќе се свртеа и ќе му кажеа.

Доволно време имав поминато на Тикток за да знам дека платформата е колку бескорисна, толку и способна да менува животи - блуткави танцови рутини измешани со снимки од повторни средби поради кои липав во перницата во два наутро. Ако го објавев она што го најдов и го претставев доволно привлечно, постоеше шанса некој да го види. Постоеше шанса некој да знае нешто.

Можеби тој некој, си мислев, ќе знае нешто за збирката фотографии и за она едно единствено писмо што баба ми го чувала, како верверичка лешник, над шеесет години. Можеби тој некој ќе го препознае убавиот маж на фотографиите, оној со брановидна темна коса и со длабоко дупче на образот, по име Пол - како што беше напишано одзади на фотографиите, со нејзиниот заоблен, среќен ракопис низ годините: 1956 и 1957.

Баба ми се омажила за дедо ми во 1959 година, по бурна романса. Нивната приказна ја знам наизуст - баба ми многу сакаше да ми ја раскажува. Но никогаш не го спомна Пол. Ниеднаш. И токму тоа е чудното. Постојано ја игравме играта што со љубов ја нарекувавме „Кажи ми тајна.“ Секогаш ѝ ги кажував моите тајни, а таа мене нејзините.

Барем така мислев.

Пред да собирам храброст и да погледнам во коментарите за да си потврдам дека таму се наоѓа мојот одговор, одлучувам уште еднаш да го погледнам видеото.

Го притискам екранот со палец и видеото почнува: свири песната на Лорд Хјурон што ја избрав за максимална сентиментална привлечност. Додадов и текст под секоја слика што ја кревам во рака во кадарот; темнозелениот лак на краткиот нокт од мојот палец е во остар контраст со црно-белите фотографии.

Срцето ме боли од тага кога го гледам лицето на баба ми кое во младоста толку личело на моето. Цртите ни се распоредени на ист начин; луѓето секогаш ни го велеа тоа. Близначки на растојание од околу педесет години. Сродни души родени во различни децении.

На првата фотографија се баба ми и Пол кои стојат пред некоја кука што не ја препознавам. На екранот пишува: **Баба ми неодамна почина. Ги најдов овие фотографии на кои таа е со човек кого никогаш не сум го запознала.**

Потоа, на следната фотографија се тие двајца на плажа; таа гледа нагоре кон Пол со заводничка насмевка на лицето. Текст: Единствениот податок што го имам е

дека човекот се вика Пол и дека биле во Гленлејк, Калифорнија, некаде околу 1956 година.

На следната фотографија тие двајца се прегрнати - баба ми се потпрела со образот до неговите гради, со затворени очи: **Се вика Кетлин и мислам дека на овие фотографии имала дваесет години.**

На последната фотографија Пол седи на маса за пикник, со брадата потпрена на дланката, и гледа во фотоапаратот на начин што јасно открива кој стои зад објективот: **Знам дека шансите се мали, но ако го препознавате, ве молам да ме контактирате. Баба ми никогаш не го спомнала, но ми изгледа како многу да ѝ значел. Навистина морам да ја слушнам нивната приказна.**

Сите фотографии имаат нешто заедничко: тие двајца секогаш се гледаат насмевнати. Често прегрнати. На голем дел од фотографиите, баба ми гледа нагоре кон Пол со срциња во очите.

А и неговото срце очигледно ѝ припаѓало нејзе. И да не сфатев од неговиот поглед на фотографиите, во писмото што ѝ го напишал го кажува тоа јасно и гласно.

Малку ја поткревам прекривката за да бидам сигурна дека мајка ми сè уште е зафатена.

Пот ѝ се слева по лицето, а вниманието ѝ е како ласер насочено кон екранот пред неа. Како воопшто да не сум во собата.

Совршено. Го вадам писмото што претходно го пикнав под резервната перница и притоа со палец измазнувам едно стуткано место.

1 јули 1957 година

Најмила Кеџ,

Разбирам зошто не можеме да љубејнеме и џајно да се венчаеме. Навистина разбирам. Само сакам да бидеш добро.

Тоа што нашата врска заврши нема да ме сѝречи да
ѝе сакам до крајот на животоѝ. Не знам дали ѝоа ѝомаѝа
или боли. Те молам само да ѝо заѝомниш веѝувањеѝо што
си ѝо даговме: никоѝаш да не ѝо заборавиме времето ѝоми-
наѝо заедно и секоѝаш да се сеќаваме на неѝо со радосѝ.

Ти веѝив дека ќе бидам добро, се сеќаваш? И ќе бидам.

Засекоѝаш ѝвој,
Пол

Со сигурност можам да кажам дека никој никогаш не
ме сакал така. Па тогаш, зошто се збогувала со него?

Никогаш не сум ги ставила лицето или гласот на неш-
то што сум го објавила. Дури и корисничкото име ми е
анонимно - само зборот *корисник* и случајна низа броеви.
Но сега кога овде се лицата на баба ми и на Пол, и кога
видеото го прегледале 2,3 милиони луѓе, не ми е криво.
Баба ми го сакала човеков, но ништо не можам да ја пра-
шам сега. Не може да ми ја каже нејзината тајна.

И затоа, ако Пол сѝ уште е жив, се надевам дека тој ќе
ми ја каже наместо баба ми.

Го пикам писмото назад на скришното место, се пре-
вртувам на грб и го земам телефонот во раце со цел да се
нурнам во коментарите.

Но пред да стигнам таму, некој без најава ми ја крева
прекривката од глава. По вторпат денес, го испуштам те-
лефонот врз лице.

„Да ти ебам!“ се дерам и го покривам лицето со длан-
ки. Клоцам со нозете во воздух и се допирам до нечие
тело со нив.

„И јас да ти ебам!“ офка познат глас. „Ме акна во јај-
ца, ма!“

„Не ги слушам упатствата на Коди!“ задишано изви-
кува мајка ми, погласно и од повиците на инструкторот и
од сопственото дишење, кое личи како да се подготвува
за породување.

Го откривам лицето и го здогледувам помалиот брат Томас, превиткан надолу, со челото потпрено на мојот кревет и со двете раце меѓу нозете. И тој дише како да е на курс по Ламаз.

Среде сета таа мешаница и врева, татко ми ја спровнува русокосата глава низ врата со ведре насмевка на лицето. „Сака некој Бенедикт кајгана? Мислев да правиме доцен појадок штом веќе Томас е овде.“

Ја извлекувам стутканата прекривка од под главата на Томас и брзо си ги покривам нозете. „Многу би сакала сите да ми излезат од соба. Ви текнува на моето правило, никој да не е овде кога сум по гаќи?“

„Уште малку и завршувам“, бревта мајка ми. „Уште малку имам до личниот рекорд.“

Томас офка.

Оф леле, една те исто. Нечукнатото око ми се враќа кон телефонот додека цела низа нотификации ми го полнат екранот. Очајно посакувам да проверам, но не се осмелувам да почнам такво нешто во соба полна Шепардови кои не знаат ништо за ова.

Томас нагло се исправува, а очите зелени како морска вода му се изоструваат од љубопитност. Кога го гледам, како да се гледам себеси во огледало, минус единаесетте месеци помеѓу нас. Имаме иста коса со боја на мед, исти темни веѓи, но моите очи се со боја на талог од кафе.

Томас кима со брадата кон мојот телефон. „Што гледаш?“

Го вртам телефонот со екранот надолу. „Ништо.“

„Тиндер ти гори, а Гравче?“ се потсмева. „Каков улов, а?“

Татко ми веќе исчезнал за да ја приготвува кајганата, а мајка ми го слави крајот на возењето и новиот личен рекорд. Ризикувам и му ги покажувам на Томас двата средни прста.

„Доста, вие двајца“, вели задишано мајка ми.

Томас се кикоти и се шмугнува низ вратата. Да немав хронична болка во грбов, ќе се заколне дека повторно

имам петнаесет години. Во оваа куќа и двајцата се враќа-
ме во детска верзија од себе.

Мајка ми лесно срипува од статичниот велосипед со
восхитена насмевка на лицето. Се врти кон неонскиот
знак *Биди извонредна* на сидот зад неа и ја повлекува врв-
ката. Го осветлува знакот само ако чувствува дека заслу-
жила. Неонката се пали, а од нејзината розова светлина
лицето на мајка ми станува уште поцрвено.

Темната коса околу работ на коњското опавче ѝ е
влажна, а очите ѝ омекнуваат кога ќе се сретнат со моите.
Во последно време секогаш е така.

„Добра си?“ ми вели. Не прашува само колку да пра-
ша - и двете знаеме дека не сум добра.

Сепак, со леснотија ја кажувам мојата реплика. „Да,
да.“

Тивко воздивнува, знак дека не ми верува. Па, нор-
мално. И јас не би си верувала. „Па, единаесет часот е,
може ќе сакаш да станеш сега?“

Да, де: *Биди извонредна*.

* * *

Непрочитаните коментари ми шепотат со итност во
текот на целиот доцен појадок. Толку брзо ја јадам кај-
ганата Бенедикт на татко ми, што за малку ќе се задавам.
Само уште тоа ми треба - да умрам од канадска сланина.

Најмалку милион пати ми доаѓа да го извадам теле-
фонот, но тоа само ќе предизвика прашања на кои не сум
подготвена да одговорам. Моето семејство е љубопитно
и во нормални денови. А откако се вратив дома, се пре-
творија во хеликоптери, очигледно убедени дека ќе до-
живеам нервен слом ако ми стигне уште еден мејл дека
ме одбиле за работа.

Го завршувам појадокот во рекордно време и бучно ја
спуштам виљушката на маса, небаре сум победила во нат-
превар по брзо јадење на кој никој друг не се пријавил.

„Завршив, ај се гледаме.“

„Зошто? Да не имаш некои планови?“ ме прашува Томас низ полната уста, додека столот ми чкрипи по подот.

„Зошто прашуваш?“ веднаш возвраќам.

Крева една веѓа. „Само што дојдов, а ти веќе ме откачуваш?“

„Мас, секогаш се довлечкуваш од градот кога Сејди има планови во кои не си вклучен. Сигурна сум дека ќе те видам пак за неколку дена.“

„Не се довлечкувам“, мрмори, иако лицето му омекнува кога ја спомнувам неговата долгогодишна девојка - и моја најдобра пријателка. Мекоста ја заменува пакост кога од скутот вади списание, отворено на одредена страница. „Немавме време да разговараме за ова.“

„За што? За тоа дека ‘Максим’ сè уште излегува или дека сè уште си претплат...“

Дури сега сфаќам во што гледам на онаа страница од списанието и офкам додека му го грабам од рака на Томас.

А тој исклештен се навалува со грб во столот. „Твоево момче, Тио Спенсер, е на листата на Форбс на Триесет под триесет.“

Презриво фркнувам. „Моево момче? Ти си тој што беше опседнат со него во средно. Мене намерно ми го загорчуваше животот.“

„Само теши се“, самодоволно вели тој.

Го игнорирам, и него, и двајцата мажи кои стојат од двете страни на Тио на фотографијата, и наместо тоа се загледувам во она лице што со години ме прогонува. Брановидната темна коса. Едвај забележливото дупче на образот што јасно се гледа кога ќе се насмевне потсмешливо. Оние темносини очи засенчени со строги веѓи, кои дрско ги крева толку редовно, што збеснувам. Барем ги креваше кога последен пат го видов, пред многу години.

Можеби во средно ќе нè изгласаа за пар што најверојатно ќе успее, но патиштата драстично ни се разидоа кога заминавме на факултет.

Очигледно е дека ни се разминале, нели? Човеков е во списанието *Форбс*, а јас носам шорц и горна пижама со Сунѓерот Боб. Не знам што повеќе ме нервира - ова негово најново признание што го добил или фактот дека сè уште е пеколно згоден.

„Браво за него“, вела м со тон што јасно значи: *џијџов нека крши џлава*, ако може да се суди според кренатите веѓи на мајка ми. Го фрлам списанието кон Томас и победнички се насмевнувам кога го погодува во лице.

Томас уште се смее со фркнување додека го бакнувам татко ми во рапавиот образ како благодарност за зготвениот појадок.

Фаќам магла од масата, поттикната од сопствената изнервираност, и излегувам во задниот двор. Поконкретно, се упатувам кон хамот во најдалечниот агол, каде ќе можам да седнам и да се нурнам во коментарите без никој да ме прекинува.

Го баталувам Тио, со неговото совршено лице и богатство како на кралот Мида, па ја отворам апликацијата.

Ако ја гледаш големата слика, ништо од ова не е важно. Имав совршено детство. Моите родители, баба и дедо ме сакаа, тие луѓе ме следеа на безброј вонучилишни активности, на тие луѓе Томас и јас, како и моите братучеди, им бевме центар на светот. Дедо Џо беше мил човек со громогласна смеа кој имаше обичај со прсти да ме потегне за долната усна секогаш кога намуртено ќе ја собере вустата, само за повторно да ме насмевне. Тоа што баба ми љубела друг маж како млада не ми менува ништо во животот.

Но сега, кога повеќе ја нема, очајно сакам да ја дознаам оваа приказна. Баба ми очигледно го пронашла патот до врвната среќа. Како?

Јас не знам како изгледа *мојата* врвна среќа или како да стигнам до неа. Ако воопшто постои. Баба ми не е овде да ми каже дека сè ќе биде добро, а по погрешните чекори со кои уште повеќе се оддалечив од мојот пат кон *Најверојатниот усџех*, мислам дека никогаш и нема да ја

најдам. Посакувам баба ми да можеше да ми каже барем нешто.

Има речиси две илјади коментари, а најпопуларните се најгоре. Погледот ми прелетува преку првите пет, речиси очајно, како да барам резултат од испитување од кое ми зависи животот.

Се случуваат две работи.

Прво: здивот ми сопира кога здогледувам коментар од само три збора.

Второ: Томас се појавува од никаде и се дере: „ТЕ ФАТИВ!“

Силно се сепнувам и врескам додека хамот се за-нишува и ме исфрла на тревата.

Но коментарот го видов пред да се превртам, а од него желудникот ми пропаѓа подлабоко отколку од самиот пад.

Корисник34035872: тоа е дедо ми.

ДВА

„Навистина ти го направи ова?“

Се сместувам до Томас на работ од мојот кревет. По мешаницата надвор, побара да му раскажам што се случува. Се преместивме во мојата соба за насамо да му раскажам сè. Сега, ги држам во рака оние фотографии, а до мене врз прекривката лежи отвореното писмо од Пол.

„По петти пат, да, јас го направив.“

Томас со кренати веѓи го крева погледот од мојот телефон.

„Како прво, видеото е одлично направено.“

Воздивнувам.

Посегнува со едната рака за да ми го поднамести кесето со смрзнат грашок што го држам на глава. „Сериозно, Гравче, ова е супер. Онаа фирма ти направиле услуга кога те отпуштиле.“ Ја навалува главата додека тапка врз екранот. „Но веќе знаеме дека не ги користиш вистинските таленти.“

Го шлапам по дланката за да ја тргне и притоа го игнорирам неговото добродушно задевање. Фотографијата на неодредено време ја ставив во втор план. „На малкумина вистинскиот талент им е внесување податоци. А ако мојот навистина е тоа, ќе те замолам да се вратиш во времето кога за малку ќе ме удавеше во базенот на баба и да ја довршиш работата.“

„Имав седум години“, одбранбено одговара. „Несрекен случај беше.“

„Сè може да испадне намерно ако доволно се потрудиш.“

„Добро, значи, да се концентрираме на ова.“ Отсутно го чепка тенкото златно алкиче на носот. „Баба навистина имала друг тип на страна?“

„Не бил некаков тип на страна. Баба сигурно излегувала со него пред да биде со дедо, и очигледно ѝ бил многу важен. Мислам, човече, сакале да избегаат и тајно да се венчаат. Од писмово се гледа дека таа му била љубовта на животот!“

Томас ми го зема писмото од рака, прелетува со поглед преку него, па ги листа фотографиите. Внимателно гледам како му се менува изразот на лицето, од љубопитност, преку изненаденост, кон нешто потешко. Минува со палец преку насмевнатото лице на баба ни и мачно подголтува кога ја спушта фотографијата и повторно го зема писмото во рака. „Каде го најде сето ова?“

„Во една од кутиите во гаражата на баба. Тато еднаш донесе неколку, се сеќаваш?“

„А да: кутиите низ кои копаш во последно време.“

Силно го удирам со лакт. Тој мене уште посилено, од што кесичката со смрзнат грашок ми излетува од рака на под.

Но не е далеку од вистината. Последниве месеци буричам низ кутиите што татко ми ги донесе дома откако заедно со моите тројца чичковци ја расчистија куќата на баба ми. Се врати од таа задача со зацрвенети очи и тивок, ги стави кутиите во гаража и потоа повеќе не ги ни допре.

Татко ми секогаш тврди дека дедо Џо ѝ бил еден и единствен на баба ми, и така знам дека никогаш не видел ништо од ова. Писмото и фотографиите беа напикани на дното од една кутија, во големо службено плико. *Зайечашено ѝлико*. Мислам, ало - сомнително. Незаситната љубопитност сум ја наследила од него.

А можеби и двајцата сме ја наследиле од баба ми. Играта *Кажми ѿајна* ја почнавме кога пораснав доволно за воопшто да имам тајни. Ги разменувавме како валута, секогаш една за една. Моите прво беа мали и безначајни, но растеа заедно со мене. И раскажував за врските, анксиозноста, училишните маки, а подоцна и за тоа колку тешко се приспособувам на разочарувачката, дезориентирачка стварност на возрасниот живот. На крајот знаеше сè - беше чуварка на моите тајни, мој жив дневник.

Бидејќи оваа наша игра се продлабочи кога станав возрасна, баба ми требало да го спомне Пол при нашите разговори. До ден денешен сум единствената која знае дека со дедо Џо во осумдесеттите години минале низ тежок период и дека „обврските“ поради кои понекогаш се искрадувале биле само изговор за да се „впуштат во акција“ во кола. Баба ми ги знаеше сите сочни детали од сите мои врски. Зошто јас не знаев дека овој човек постои? Дали не сакала токму мене да ми каже или нешто во самата приказна ја натерало да молчи? Како и да е, ме пече. Ова е мало кршење на правилата на нашата игра.

Ако имало причина што молчела, морам да ја дознаам.

Го земам телефонот од Томас и листам до коментарот од кој срцето сè уште ми удира брзо како крилјата на колибри.

тоа е дедо ми.

Под овој коментар каскадно се слеваат десетици други одговори, поплава од ЛЕЛЕ и ЛУЃЕ, СЕ СЛУЧУВА.

Но главното прашање овде гласи: што точно се случува? Можеби тој некој кој го напишал коментарот - лаже. Можеби и ја кажува вистината, но Пол можеби ќе одбие да разговара со мене. Можеби на ништо не се секава. Можеби овој Корисник34035872 не направил разлика помеѓу минатото и сегашноста во глаголот, односно можеби Пол всушност е мртов.

Томас ми се потпира со брадата врз рамо: „Што ќе правиш?“

Но во гласот му слушам дека веќе го знае одговорот бидејќи ме познава. Тоа што ќе го сторам јас, би го сторил и тој. Ние двајцата сме речиси идентични, ако се изземат неговите иритантно преубави очи и неговата склоност да биде глупак. Многу сме импулсивни, имаме натпреварувачки дух кој се граничи со убиствен, и посебен непоколеблив оптимизам во стилот *Нема врска!* благодарение на кој опстојваме кога нема да ни успеат избрзаните одлуки.

Го допирам корисничкото име од оној коментар, но ме носи на празен профил. Нема објави, нема следбеници.

„Некако, сомнително“, мрмори Томас.

Сепак, се подготвувам да му пратам порака и за првпат по месеци чувствувам дека имам одредена цел.

Му пишувам порака на наводниот внук, односно внука на Пол.

* * *

Сејди се сместува спроти мене и ми ја лизга преку масата салатата што ја порачала додека јас барав место надвор пред ресторанот. Над нас пладневното сонце е бледо на богатото пролетно небо.

Среќно воздивнувам кога го вадам капачето од садот. „Ти си ангел, Сејди Чој. Ти пратив пари преку Венмо.“

Ниту тоа што од милост ѝ се обраќам со името и презимето не ми го одвлекува вниманието како што се надевав. Веѓите ѝ се спуштаат во намуртен израз. „Што ти реков за тие твои подмолни уплати преку Венмо? Доста ми враќаш пари за работи за кои сакам сама да си платам.“

Набодувам залак марула и пилешко додека образите ми жежат. „Ама, не можам да носам на совест салатата од сожалување вредна дваесет долари, знаеш?“

Иако носи бели очила за сонце со рамки во форма на срце, знам дека нејзините кафеави очи зад стаклата сега се меки. „Меѓу најдобри другарки не постои работа како сожалување. Сакам да те почестам, а само да знаеш дека денес јас те поканив тебе затоа што очекувам добри вести за твоето интервју. Затоа, да те известам дека ќе ти ја одбијам уплатата.“

„Е па, ако сакаш да знаеш, интервјуто излезе за никаде.“ Весело ѝ се насмевнувам во обид да ја омаловажам паниката што ја чувствував на интервјуто. Додека седев во онаа задушлива сала за состаноци и додека менаџерот за вработување ми набројуваше работни задачи доволно здодевни за да ми ја умртват душата, по милионити пат се прашував зошто не знам, бестрага, успешно да се однесувам како возрасна личност.

Сејди си става зад богато украсеното уво прамен права црна коса, долга до брадата. „Уште подобра причина да те почестам.“

„Ако толку сакаш да ме почестиш, скришно послужи ме со многу алкохол.“

Нејзиниот одговор го прекинува звучниот сигнал од мојот телефон. Погледнувам надолу во екранот и остро вдишувам додека очекувањето ми се разлива низ вените: известување за примена порака на Тикток.

„Те спаси звончето?“

„Буквално.“

По неколкудневната размена на пораки со личноста за која потврдив дека е внук на Пол, секое известување за порака пристигнува како итно. Во размената, покрај пораките, ми прати и неколку фотографии од човек кој одговара на оној Пол од фотографиите на баба ми.

Вчера во порака го прашав дали Пол би сакал да разговара со мене. За малку немаше да го прашам од страв, а молчењето што го добив за возврат од него ме наведе да си ја преиспитам смелоста. Внукот на Пол баш и не би го нарекла разговорлив тип - одговорите му се кратки, безлични, речиси роботски - но обично реагира многу брзо.

Досега. Моето прашање до него остана без одговор дваесет и шест часа. Речиси ми е страв да го отворам овој негов одговор сега.

„Прибери се, Ноел“, си мрморам додека ни се придружува Томас кој носи пластична кеса што му се ниша од прстите. И тој и Сејди работат во центарот на Сан Франциско, иако Томас два дена неделно работи од дома. Кога живеев - и работев - во градот, често се среќававме на ручек или на пијачка по работа.

Томас се лизнува на стол до нас и притоа ја трга косата од чело. Но залудно: има густа коса која веќе почнала да му подраснува, па секогаш му паѓа назад од гравитацијата. „Е, дечки. Значи, благодарение на вас, паузата за ручек официјално ми е најдобриот дел од денот.“ Упатува блескава насмевка кон Сејди, па се врти кон мене. „А и ти си била тука.“

Превртувам со очите. Сејди технички најпрвин му припаѓаше на Томас; се запознаа на факултет и веднаш до уши се вљубија еден во друг. Но штом се запознавме ние две, беше јасно дека токму ние сме судбински предодредени да си бидеме најдобри другарки. Со Томас во изминативе пет години постојано се натпреваруваме за нејзината наклонетост и убедена сум дека јас сум таа која губи во тој натпревар, иако тоа не ме спречува да се обидувам и понатаму, ако ништо друго, само за да го нервирам брат ми.

Сејди се навалува за да го прими бакнежот од Томас и потоа повторно се загледува во мене. Ја вперува виљушката во рака кон мојот телефон. „Отвори ја пораката, ајде!“

Томас шушка низ пластичното кесе, вади сендвич и кесичка чипс. „Каква порака?“

„Внукот на Пол ѝ вратил.“

„Теди?“ Некако устата веќе му е полна чипс, од кој трошки му се разлетуваат наоколу во грозен круг.

Сејди крева веѓа. „Теди?“

На Сејди ѝ ја раскажав целата приказна и ја известував со пораки за секоја новост, но името го дознав дури вчера. Тоа што конечно го знаев - и што бев чекор поблиску до уште една тајна на баба - ме фрли во емотивен вртлог.

Затоа отидов на пешачење. Буквално. Тоа го правам секогаш кога тагата се заканува да ми ја стегне раката околу вратот и да ме задави. Избирам некоја од патеките што најмногу ме потсетуваат на неа - оние по кои редовно пешачевме заедно - и одам додека не се истоштам. Потоа седнувам на врвот од некое ритче и гласно плачам најсилно што можам, каде што татко ми не може да ме види. Брзо ми стана неподносливо да гледам како очите му се полнат со сопствената тага и со сочувство за мојата. Повеќечасовните пешачења се моето бегство и начин да останам прибрана.

Откако се вратив од речиси десеткилометарската прошетка на планината Тем, се струпалив во кревет истовштенa на премногу начини за да можам да ги избројам, па заборавив да ѝ раскажам на Сејди што има најново. А на Сејди многу ѝ значи да го слушне и последниот детаљ. Опседната е со приказнава уште откако ѝ раскажав за неа.

Сега Томас се уфрла да одговори пред да стигнам соодветно да се извинам за пропустот.

„Наводно така се викал. Можеби е лажно име. Инаку, и Ноел кажа лажно име за себе.“

„Не е точно!“ Сега се каам што му раскажав на брат ми што било за ова. „Реков дека се викам Ел. Тоа е половина вистина.“

„Теди е име за дебелки бебенца и за ситнички старци“, вели Томас. „Ако типов е внук на Пол како што вели, веројатно е наш врсник. Ти кажал сосема лажно име.“

Сејди го допира за надлактица за да го стиши малку, а мене ми вели: „Отвори ја пораката.“

Со стеснети очи го погледнувам Томас кој кратко и презриво фркнува, па ја отворам апликацијата.